

Tại sao không giữ lời hứa với mẹ tôi?

Tại sao không giữ lời hứa với mẹ tôi?

(Bài Viết Của Con út Cõ ĐT Nguyễn Đình Bõo)

Đại Tá Nguyễn Đình Bõo

Tôi sinh ra và lớn lên trong một hoàn cảnh đầy phong ba bão táp. Cõ nhà 6 người mà chõ có một chiếc xe đạp thay phiên nhau đi, gạo thì chạy ăn từng bữa, anh trai tôi ngày ngày

Trên FB tôi thấy đại đa số thường chọn hình mình hoặc hình con mình để làm avatar, ít hơn một chút thì lấy hình của người yêu, vợ hoặc chồng, hoặc một hình gì đó mà mình yêu thích. Riêng tôi thì tôi lại chọn một đối tượng khác mà hình như tôi thấy chưa ai chọn giống như tôi : một người mà đã không giữ lời hứa với mẹ tôi

Tôi sinh ra và lớn lên trong một hoàn cảnh đầy phong ba bão táp. Cõ nhà 6 người mà chõ có một chiếc xe đạp thay phiên nhau đi, gạo thì chạy ăn từng bữa, anh trai tôi ngày ngày cứ 5h sáng phải chạy lên Gò vấp để lấy bánh đậu xanh về đi bán cho các tiệm bánh rồi mới về đi học trong suốt 7 năm trời, từ năm học lớp 11 đến hết năm thứ 6 Y khoa. Khó khăn là vậy nhưng tôi vẫn trưởng thành một cách đầy kiêu hãnh. Đôi khi nhìn lại tôi tự hỏi là điều gì đã giúp tôi mạnh mẽ mỗi khi đương đầu với những khó khăn? Và câu trả lời là do trong huyết quản tôi vẫn

đang mang một dòng máu nóng trong mình và tôi đã đã chịu ảnh hưởng mạnh mẽ từ người đã cho tôi dòng máu này : một người mà đã không giữ lời hứa với mẹ tôi.

Tôi cũng không biết tại sao tôi và người đó chỉ gặp gỡ và tiếp xúc trong có vài chục ngày, chính xác là từ ngày 06/01/1972 đến ngày 25/03/1972, mà tôi lại luôn luôn thương mến, cảm phục, tự hào và luôn lấy người làm tấm gương soi để tôi có nghị lực vượt qua mọi khó khăn. Có lẽ là do cuộc sống của người quá vĩ đại và tôi đã được thừa hưởng một phần của nó. Mặc dù khi ra đi người đã không thực hiện được một lời hứa với mẹ tôi mà cho tới bây giờ tôi vẫn hỏi : “Tại sao?”

Charlie, tên nghe quá lạ!

“Toàn thảy những địa danh nơi hắc núi, đầu rừng, cuối khe suối, tận con đường, tất cả đầu bậc chày, chày hừng hực, chày cực độ...Mùa Hè 1972, trên thôn xóm và thị trấn của ba miền đồng bậc chày một thứ lửa nhân tạo, nóng hơn, mạnh hơn, tàn khốc gấp ngàn lần, vạn lần khi lửa mặt trời sát mặt... Kinh khiếp hơn Tết Dậu, tàn khốc hơn Mậu Thân, cao hơn bão tố, phá nát hơn hồng thủy. Mùa Hè năm 1972- Mùa Hè máu. Mùa Hè của sự chết và tan vỡ toàn diện.

Nếu không có trận chiến mùa Hè năm 1972, thì cũng chẳng ai biết đến Charlie, vì đây chỉ là tên quân sự dùng để gọi một cao độ nằm trong chuỗi cao độ chập chùng vùng Tân Cảnh, Kontum. Charlie, “Cái Cách,” hay “C,” đỉnh núi cao không quá 900 thước trông xuống thung lũng sông Pô-Kơ và Đường 14, đông-bắc là Tân Cảnh với mười hai cây sào đường chim bay, đông-nam là Kontum, thị trấn cực bắc vùng Tây Nguyên.” (Trích trong “Mùa hè đỏ lửa” của Phan Nhật Nam)

chụp với Đ/U Dù Đoàn Phương Hồi (trái)

Charlie bỗng trở thành một địa danh được nhắc nhớ từ sau 4000 quĩ đạn pháo tới trong một ngày, từ sau người mũ đỏ Nguyễn Đình Bô nằm lại với Charlie. (Trích lời giới thiệu trong CD Chiến tranh và hòa bình của Nhật Trường Trần Thiện Thanh)

Cho đến bây giờ cũng ít người biết rằng tôi chính là “đứa bé thơ” với “tấm khăn sô bơ vơ” trong bài hát “Người ở lại Charlie” của nhạc sĩ Trần Thiện Thanh. Và tôi lớn lên cùng với ký ức về một người Cha hào hùng như vậy.

Tôi không thần tượng Cha tôi từ một bài hát viết về người, cũng không thần tượng từ một hai trận đánh trong cuộc đời binh nghiệp của người, mà tôi thần tượng Cha mình từ chính cuộc đời của Người. Trãi qua biết bao thăng trầm đời binh nghiệp và cuối cùng người đã được giao làm tiểu đoàn trưởng của tiểu đoàn “Song kiếm trăn trăn” (biệt danh của tiểu đoàn 11 nhẩy dù), một trong những tiểu đoàn được xem là thiện chiến nhất của quân lực Việt Nam Cộng Hòa thời bấy giờ. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc Cha tôi là một người khát máu hung tàn, mà ngược lại hoàn toàn, mọi người đều nhớ về hình ảnh Cha tôi như là một võ sĩ đạo đúng nghĩa : giản dị, dũng cảm và cao thượng. Thời bấy giờ có mấy ai dám đánh một sĩ quan của Mỹ, vậy mà Cha tôi đã làm điều đó khi người sĩ quan đó dám làm nhục một người lính Việt Nam (chuyện này tôi được nghe bác ruột tôi kể lại).

Có tiểu đoàn nào trong quân đội mà luôn gọi Tiểu đoàn trưởng bằng tên thân mật “Anh Năm”?, nhất là trong binh chủng Nhảy dù, việc phân chia cấp bậc luôn được tôn trọng và đặt lên hàng đầu. Vậy mà trong tiểu đoàn 11 Nhảy dù, tất cả mọi người từ lính đến sĩ quan chủng ai gọi Cha tôi là Trung tá cả, mà luôn gọi là Anh Năm, và “Anh Năm” thường hay nói với mọi người trong tiểu đoàn rằng : “Tụi mày thì chủng biết mẹ gì, nhưng tất cả tụi mày tao đều coi là em tao hết”

“Anh Năm,

Ngoài đời Anh sống hào sống, phóng khoáng và thật “giang hồ” với bằng hữu anh em, còn trong quân ngũ, Anh như một cây tùng ngạo nghễ giữa bão táp phong ba, Anh không nịnh cấp trên đề cấp dưới, Anh chia xẻ vinh quang buồn thảm với sĩ quan và binh sĩ thuộc cấp. Anh sống hùng và đẹp như thơ mà sao lúc ra đi lại quá phủ phàng!? Tôi về lại vườn Tao Đàn, nhìn những hoa hồng tròn tròn xuyên qua khe lá, lấp lánh trên bộ đồ hoa nguyệt trang theo mỗi bước chân. Cây vườn xanh, chim vườn hót, ông lão làm vườn vườn lom khom cầm kéo tỉa những chùm hoa loa kèn, những cụm hoa móng rồng và những bụi hồng đầy màu sắc. Bên gốc cây cạnh căn lầu chày huy của Anh hồi tháng trước khi còn đóng quân ở đây, tôi thấy có bó hồng nhưng đã điếm vài cánh hoa loa kèn trơ.

Chung đôi nặng gõ xuống xe, tiếng gõ khô cứng của đôi nặng trên mặt đường khiến ông lão ngừng đi và nhận ra tôi. Xiết chặt tay ông cụ, trong ánh mắt già nua chùng xuống nỗi tiếc thương, chòm râu bạc thưa phớt phơ trước gió. Ông cụ đọc báo, nghe đài phát thanh nên biết Anh đã ra đi, nên sáng nào cũng đi một bó hoa tư tưởng nhớ và tiễn đưa Anh. Cụ mời tôi đi thu hoạch Quân Tịch Vụ, rồi ngồi xuống cạnh gốc cây, tay vuốt nhẹ trên những cánh hồng, sợi khói mỏng manh của điếu thuốc nhà binh quện trong tiếng nói:

“- Thu hoạch lá Ông Quan Năm cho, tôi vườn còn đi dùng cho đến cuối năm. Nhiều chục năm nay tôi mới gặp một ông quan nói chuyện thân mật và tất bụng với những người dân như tôi. Người tốt mà sao

Ông Trời bặt đi sớm như vậy!?” (Trích trong “Máu lãa Charlie” của Đoàn Phương Hài)

Cha tôi đã sống như thế nào mà những người ít ai còn sống sót trở về sau trận chiến tại đồi Charlie đều nói là họ thật hài hước khi không được nằm xuống cùng Cha tôi ở đó.

“Tôi Phạm Liệu cảm thấy lạ lẫm ở cái đại hội y sĩ có nhiều những người “mặc quần mới áo đẹp” và “ăn to nói lớn”, thích “nhảy đầm” và “xếp hàng đi lên hát”... Trong cơn say, anh nói là phải chi trước kia, mười mấy năm trước kia, anh được “trở lại Charlie” với Trung Tá Nguyễn Đình Báo, với các bạn nhảy dù thì “sướng hơn nhiều.” (Trích trong “Tôi Phạm Liệu : người trở lại Charlie” của Phạm Anh Dũng)

Viên sĩ quan cấp tá Mỹ Duffy cho tới tận bây giờ vẫn còn luôn mang trong người những hoài niệm về Cha tôi và trận chiến tại Charlie. Mỗi lần tham gia các cuộc gặp gỡ của hội cựu chiến binh Việt Nam (trong đó có một số hiện đang là tướng lĩnh cấp cao trong quân đội Mỹ) ông ta đều hỏi mọi người “Tụi mày có từng tham gia trận Charlie không, tụi mày có ai từng chiến đấu cạnh Colonel Báo (Trung tá Báo) chưa? Thế thì tụi mày còn xoàng lắm. Và hàng năm cứ mỗi lần sinh nhật của mình, ông ta đều đặt một chiếc bánh kem làm hình một ngọn đồi và ghi chữ Charlie lên đó. (Chuyện này do Chú Đoàn Phương Hài khi về Việt Nam năm 2011 thuật lại cho tôi nghe)

Cha tôi đã sống như thế nào để một người Mỹ phải luôn khắc trong tâm khảm những hoài niệm như vậy?

Tôi chỉ có thể kết luận một câu : “Cuộc đời của Cha thật vĩ đại”

Ngày hôm nay khi viết về Cha, tôi không biết viết gì hơn, chỉ xin dâng về hương hồn Cha một vài câu thơ nói về khí phách của Người và nơi mà Cha đã gửi lại thân xác của Người vĩnh viễn cho núi rừng Charlie. Ở đây tôi xin dùng từ “Chi áo trên gian” vì tôi tin rằng Cha vẫn đang khoác một chiếc áo khác và vẫn đang nhìn tôi từ một nơi rất xa...

Lặng lẽ ngàn năm chững danh xưng
Bỗng chốc một hôm hóa lầy lũng
Charlie gặm thét trong lùa đạn
Gọi mãi tên người nước mắt rừng
Trai thời nãi chết tựa trên lưng
Khí phách hiên ngang bước chững dừng
Charlie vẫy gọi người ở lại
Cúi áo trên gian tặng núi rừng
(Kính dâng tặng hương hồn Cha)

Sinh nhật mẹ tôi ngày 11/04. Trước khi hành quân vào Charlie ngày 25/03 Cha tôi đã đặt một chiếc bánh sinh nhật cho mẹ với lời hứa là sẽ về dự sinh nhật của mẹ. Đến ngày sinh nhật mẹ đã không tổ chức mà vẫn chờ Cha về, và cho đến tận bây giờ mẹ vẫn chờ... Tuy nhiên Cha đã thất hứa với mẹ vì ngày 12/04 Cha đã cúi áo trên gian và nằm lại vĩnh viễn với Charlie. Còn tôi, tôi chỉ biết hỏi là tại sao Cha lại không giữ lời hứa với mẹ tôi? Tại sao và tại sao...?...

Nguyễn Bão Tuấn